

ske soldater, eller det gælder om i det israelske samfund at arbejde for en sameksistens, så er det en fantastisk indsats, som må beundres.

Men den beundring kan altså ikke udstrækkes til at omfatte bosætterregeringen under ledelse af Ariel Sharon, som jo, og det må man jo sige ærligt, har lanceret en køreplan for krig. Det er jo en køreplan for krig, som Ariel Sharon har lanceret. Hvad er målet i den køreplan for krig? Det er at få måske ikke et Storisrael så i hvert fald et større Israel, dvs. et sammenhængende, jødisk, israelsk territorium fra Middelhavet til Jordanfloden. Det er at lave en bantustanisering, dvs. at indespærre de tættest palæstinensiske befolkede områder i nogle spredte enklaver, som kun udgør 50 eller 60 pct. af Vestbredden, og i forlængelse af det at gennemføre etniske udrensninger præcis af samme type som dem, man så i Bosnien.

Kl. 11.45

Det er jo den politik, der bliver gennemført. Det er jo den politik, der bliver fulgt. Uanset hvor meget Sharonregeringen har accepteret køreplan for fred, og uanset hvor meget Sharonregeringen har snakket forhandlinger, så er det den politik, der systematisk er blevet ført ud i livet.

Det er selvfølgelig i total modstrid med internationale love og vedtagelser, FN's Sikkerhedsråds resolution 242, som pålagde Israel at trække sig tilbage fra de besatte områder, og med den køreplan for fred, som vores egen udenrigsminister har været aktivt involveret i, om fastfrysning af bosættelserne. Den fastfrysning af bosættelserne, som var indeholdt, da udenrigsministeren tog initiativ til køreplan for fred, er allerede overskredet. Der har ikke været nogen fastfrysning, og derfor må man for at komme videre gå tilbage, ellers accepterer man den målsætning, som Sharonregeringen har.

Det, der jo er det forfærdelige i det her, især når denne her diskussion bliver blandet sammen med terror, er, at vi kan se, hvordan palæstinensiske selvmordsterrorister myrder uskylde civile, og det kan vi tage afstand fra med god ret. Men den daglige ydmygelse af den palæstinensiske befolkning ser vi ikke på vores fjernsynsapparater.

Vi ser ikke, hvordan roadblocks på palæstinensiske veje indebærer, at palæstinensere ikke kan passe deres arbejde, indebærer, at når man tager hjemmefra om morgenen, så ved man ikke, om man skal være 2 timer om at komme på arbejde, 4 timer om at komme på arbejde, eller

om man slet ikke kan komme på arbejde den dag, fordi man ikke kan komme igennem en roadblock. De viser ikke den ydmygende behandling, som foregår ved de her roadblocks, hvor der jo altså også er en del mennesker, der rent faktisk bliver skudt og dræbt. De viser ikke de problemer, der er med folk, der ligger og dør i ambulancerne ved de her roadblocks, mens de venter på tilladelse til at komme videre.

De viser ikke den enorme arbejdsløshed blandt palæstinenserne, der bl.a. giver sig udtryk i det fiskeriprojekt, som vi selv har støttet fra dansk side, hvor fiskerne ikke kan komme på havet, fordi israelerne nedlægger forbud mod det.

De viser ikke, hvordan palæstinensere ikke længere kan komme til at dyrke deres eget land, fordi der er opsat et sikkerhedshegn eller en sikkerhedsmur, og hvor man så fra israelernes side, kun når man har lyst til det, lukker folk igennem til at dyrke deres egen jord på den anden side af muren.

De viser ikke den konsekvens, der følger af, at man ikke bare sprænger bombemandens hus i luften, men nogle gange halvdelen af naboens hus, eller at det, der er ovenover eller nedenunder, ryger med i købet.

Vi ser ikke konsekvensen af, at den israelske hær og den israelske regering har ødelagt identitetskort i det besatte område, ødelagt skøder, ødelagt eksamensbeviser osv. Vi ser ikke de konsekvenser. Det er måske derfor, der ikke er en forståelse for, hvad det her betyder for den palæstinensiske befolkning.

Jeg tror, at vi skal holde os meget klart, at næsten halvdelen af den palæstinensiske befolkning er under 15 år, og det, vi ikke ser, ser de, og det er så sikkert som amen i kirken, at der kommer en reaktion fra den del af befolkningen. Jeg er ikke sikker på, at den reaktion kun kommer på palæstinensisk land. Den kommer også i forhold til Israel, og den kommer også i forhold til resten af verden, som har accepteret det her.

Problemet er jo, at uanset hvor mange køreplaner der bliver lavet for fred, så kommer vi ikke nogen vegne, hvis ikke der bliver lagt et pres på dem, som opretholder en ulovlig besættelse nu i mange årtier. Det er derfor, at vi fra Enhedslistens side gang på gang har understreget vigtigheden af at tage spørgsmålet om toldunionsaftalen op. Vi er glade for, at udenrigsministeren sagde, at det ville man gøre. Vi er lidt skeptiske, fordi det har man sagt før, men vi håber selvfølgelig, at udenrigsministeren denne